

Udenrigsministeriet: Dansk sikkerhedspolitik 1948-1966 – Bind I: Fremstilling

13. Dansk deltagelse i FN's fredsbevarende operationer (side 163-170)

KAPITEL XIII

Dansk deltagelse i FN's fredsbevarende operationer

Som berørt i indledningen var FN's Sikkerhedsråd forudset som verdensorganisationens centrale politiske organ. De i pagtens kapitel VII hjemlede *tvangsforanstaltninger**) med henblik på opretholdelse eller genoprettelse af mellemfolkelig fred og sikkerhed er da også knyttet til beslutninger fattet af Sikkerhedsrådet.

På grund af manglende enighed mellem de faste stormagtsmedlemmer har Sikkerhedsrådet dog hidtil ikke været i stand til at iværksætte militære tvangsforanstaltninger i overensstemmelse med pagtens kapitel VII, ligesom uenigheden har medført, at rådet i vid udstrækning heller ikke på anden måde har kunnet udøve sin autoritet til løsning af politiske tvister.

Efterhånden som modsætningerne mellem den 2. verdenskrigs allierede blev øget, opstod der en tendens inden for De forenede Nationer til at forskyde tyngdepunktet for organisationens politiske virke fra Sikkerhedsrådet til generalforsamlingen.

Et tydeligt udtryk for denne tendens var vedtagelsen den 3. november 1950 på FN's 5. generalforsamling – imod Sovjetunionens og de øvrige kommunistiske landes stemmer – af den såkaldte »Uniting for Peace«-resolution. Denne resolution blev vedtaget på baggrund af omstændighederne i forbindelse med den af Sikkerhedsrådet anbefalede Korea-aktion**), der formentlig kun var blevet muliggjort ved Sovjetunionens daværende boykot af rådet; en situation, der ikke kunne påregnes at komme til at foreligge igen.

»Uniting for Peace«-resolutionen gav i sit hovedafsnit FN's generalforsamling mulighed for at tage en sag op, hvis Sikkerhedsrådet på grund af manglende enighed mellem de 5 faste medlemmer hindres i at gribe ind over for en trussel mod freden, et fredsbrud eller en aggressionshandling. I så fald skal generalforsamlingen – evt. indkaldt til krisemøde i løbet af 24 timer enten af Sikkerhedsrådet (uden veto) eller af et flertal af FN's medlemsstater – omgående behandle sagen med henblik på at anbefale medlemmerne passende kollektive foranstaltninger, herunder eventuel anvendelse af væbnet magt.

*) Ifølge pagtens art. 43 er alle FN-medlemmer forpligtet til på opfordring af Sikkerhedsrådet og i overensstemmelse med særlig overenskomst eller særlige overenskomster bl. a. at stille de væbnede styrker til rådighed for rådet, som er nødvendige til opretholdelse af mellemfolkelig fred og sikkerhed.

**) Ved Sikkerhedsrådets resolution af 27. juni 1950 anbefales det FN's medlemslande at yde Sydkorea sådan bistand, som måtte være nødvendig for at slå Nordkoreas væbnede angreb tilbage og genoprette freden og sikkerheden i området. I alt ca. 40 lande fulgte bistandsopfordringen; Danmark først og fremmest ved at udruste og udsende hospitalsskibet »Jutlandia«.

I resolutionen anbefaledes det også medlemslandene inden for deres nationale væbnede styrker at opretholde særligt uddannede og formerede enheder, der – i overensstemmelse med vedkommende lands forfatning – hurtigt skulle kunne stilles til rådighed til tjeneste som FN-enheder, når dette måtte blive anbefalet af Sikkerhedsrådet eller generalforsamlingen. Dette skulle dog ifølge resolutionen ikke være til hinder for, at de i dette øjemed etablerede nationale militære enheder anvendtes ved udøvelsen af retten til individuelt eller kollektivt selvforsvar i henhold til FN-pagtens artikel 51.

Medens resolutionsforslaget endnu var til behandling i generalforsamlingen, erklærede udenrigsminister Gustav Rasmussen den 17. oktober 1950 i folketinget, at regeringen havde instrueret den danske delegation ved generalforsamlingen om i princippet at tiltræde resolutionsforslaget. Ministeren fortsatte:

»Jeg siger udtrykkeligt i princippet. For Danmarks vedkommende må det overvejes, om og i hvilket omfang landet eventuelt kan påtage sig dobbeltforpligtelser i militær henseende, altså i medfør både af Atlantpagten og den nye resolution. Denne side af spørgsmålet må derfor nærmere undersøges, inden Danmark eventuelt påtager sig militære forpligtelser i henhold til resolutionen.«

På en forespørgsel i april 1951 fra FN's sekretariat om, hvilke forholdsregler der var taget eller overvejedes i anledning af resolutionen af 3. november 1950, svarede udenrigsminister Ole Bjørn Kraft i en note af 2. august 1951 til generalsekretær Trygve Lie bl. a., at regeringen i sine overvejelser havde været nødt til at tage i betragtning, dels at genopbygningen af Danmarks hær, flåde og luftvåben først for nylig havde kunnet påbegyndes, dels at Danmark havde en særlig udsat stilling, samtidig med at der af de for NATO-planlægningsarbejds ansvarlige var givet udtryk for, at man tillagde det særlig betydning, at Danmark kunne holdes i tilfælde af et angreb på deltagerne i Den nordatlantiske Traktat. Under disse omstændigheder mente regeringen i første linie at burde koncentrere sine kræfter om genopbygningen af de danske værn med henblik på Danmarks eget forsvar. Det var – hed det videre i noten – »desuagtet den danske regerings hensigt under forudsætning af, at rigsdagen giver sin tilslutning dertil, at forberede opstillingen af en bataillon med en sådan udrustning, organisation og uddannelse, som svarer til de krav, der stilles til De forenede Nationers tropper«.

Noten er i sin helhed optrykt som bilag 208.

Samtidig med notens afsendelse kommenterede udenrigsminister Ole Bjørn Kraft svaret over for Ritzaus Bureau. I udenrigsministerens udtalelse hed det bl. a.:

»I det danske svar har regeringen erindret om vort kommando i Tyskland, der står til rådighed til afværgelse af aggression i denne del af verden. Spørgsmålet er så, hvad vi kan gøre derudover. Vi er nødt til at tage i betragtning, at Danmark har en særlig udsat stilling, og at Danmarks forsvar, der er et vigtigt led i det samlede forsvar indenfor Atlantpagts rammer, ikke må svækkes ved afgivelse af styrker til FN. På den anden side følger det af vor hele stilling til De forenede Nationer og specielt til resolutionen af 3. november 1950, at hvad vi *kan* yde af bidrag inden for vore begrænsede ressourcer, det *skal* vi også yde. Derfor tilkendegiver regeringen som sin hensigt at søge udrustet en særlig bataillon, der efter samråd med den øverstkomman-

derende for Atlantpagt-styrkerne i Europa kan stå til rådighed for De forenede Nationers formål overalt, hvor der er brug for dem.

Med de forbehold, som vor stilling nødvendiggør, er det danske svar så positivt, som forholdene tillader. Gennemførelse af planen om en bataillon kræver vedtagelse af en lov, og der vil til den tid blive anledning for rigsdagen til at tage stilling til de nærmere regler for FN-bataillon, således f. eks. om der skal anvendes frivilligt mandskab, eller om der skal finde udskrivning sted ved bataillonens formering. En sådan lov forberedes til forelæggelse for rigsdagen i den kommende samling.

Selv efter vedtagelsen af en sådan lov vil afsendelse af tropper i de enkelte tilfælde dog ikke finde sted uden rigsdagens tilslutning.»

I åbningstalen i folketinget den 2. oktober 1951 udtalte statsminister Erik Eriksen, at der i overensstemmelse med svaret af 2. august s. å. til FN i den indeværende rigsdagssamling ville blive forelagt forslag til lov om opstilling af en særlig bataillon, der i givet fald skulle kunne stilles til rådighed for De forenede Nationer.

Selv om et udkast til et sådant lovforslag også blev udarbejdet, kom det ikke til behandling i rigsdagen. De vanskelige beredskabsforhold i Danmark stillede sig på dette tidspunkt i vejen for opstillingen af et permanent dansk FN-kontingent. I øvrigt nåede lignende planer ej heller i andre lande dengang udover overvejelsernes stadium.

Med det formål at sikre og overvåge ophøret af de fjendtligheder, der i slutningen af oktober 1956 var udbrudt mellem Israel og Ægypten, og i hvilke Frankrig og Storbritannien havde intervenseret, vedtog en ekstraordinær FN-generalforsamling*) i begyndelsen af november s. å. oprettelsen af en international beredskabsstyrke under FN (UNEF = United Nations Emergency Force).

Den 5. november 1956 modtog den danske regering en opfordring fra FN's generalsekretær Dag Hammarskjöld om på linie med en række andre FN-medlemslande at stille militære styrker til rådighed for beredskabsstyrken. Efter samme dag i Det udenrigspolitiske Nævn at have fået tilslutning fra alle de i nævnet repræsenterede partier instruerede regeringen den danske repræsentant ved FN om at meddele generalsekretæren, at den danske regering under forudsætning af folketingets godkendelse var rede til at stille en dansk militær styrke til rådighed for FN med henblik på at oprette en international styrke i Suez-området i overensstemmelse med generalforsamlingens resolution herom (bilag 209).

Forslaget til folketingsbeslutning blev fremsat den 6. november af stats- og udenrigsminister H. C. Hansen og vedtoges samme dag enstemmigt af tinget med 159 stemmer (bilag 210).

Den 10. november 1956 afrejste et dansk forkommando til Ægypten, hvor det som den første del af FN-styrken ankom den 15. november. Ved udgangen af samme måned havde Danmark stillet 400 mand til rådighed for beredskabsstyrken.

*) Efter at Sikkerhedsrådets drøftelse af krisen var blevet standset af et engelsk-fransk veto, var sagen i medfør af Uniting for Peace-resolutionen fra 1950 – med Sovjetunionens stemme – blevet overført til generalforsamlingen, der i en resolution af 2. november 1956 havde henstillet til de implicerede parter at bringe fjendtlighederne til ophør øjeblikkeligt.

De danske og norske kontingenter blev sammenlagt til en dansk-norsk bataillon (DANOR), hvis tjeneste i de efterfølgende år koncentreredes i Gaza-området.

I årene efter 1956 gjorde i alt ca. 10.600 danske befalingsmænd og menige tjeneste ved UNEF.

Etableringen i november 1956 af UNEF i anledning af Suez-krisen og denne styrkes virksomhed aktiverede i de følgende år den internationale debat om oprettelsen af FN-styrker.

Under De forenede Nationers 12. generalforsamling i 1957 udtalte således den danske delegationsformand, fhv. minister Ernst Christiansen, i et indlæg den 22. november om UNEF bl. a.:

»Jeg vil imidlertid gerne tillige udtale håbet om, at det arbejde, der er gjort med UNEF, må være et virkeligt bidrag til skabelsen af en international styrke. Lad mig føje til, at jeg tror ikke, at FN vil kunne løse sin store opgave – at skabe et fredeligt internationalt retssamfund – hvis ikke en sådan international styrke skabes.«

På det nordiske udenrigsministtermøde i København i september 1958 fandt der en meningsudveksling sted om det ønskelige i, at FN's generalsekretær gjorde spørgsmålet om etableringen af en permanent FN-styrke til genstand for undersøgelser af teknisk karakter med sigte på udarbejdelse af rammeaftaler, således at man i påkommende tilfælde kunne være forberedt på opstilling af en FN-styrke. Nogen endelig konklusion nåede man dog ikke frem til.

Under generaldebatten på De forenede Nationers 13. generalforsamling i efteråret 1958 udtalte den amerikanske udenrigsminister Foster Dulles sig til fordel for oprettelsen af en særlig FN-fredsstyrke i form af en observations- og patruljeringsstyrke, som ved sin tilstedeværelse skulle synliggøre verdenssamfundets interesse i roens opretholdelse. Den sovjetiske udenrigsminister Gromyko vendte sig imod det amerikanske forslag, som fra sovjetisk side betragtedes som en camoufleret form for indgriben i FN's navn i andre staters anliggender. Den britiske udenrigsminister Selwyn Lloyd gav udtryk for, at det ikke ville være praktisk muligt at skabe en permanent styrke. Derimod ville det efter britisk opfattelse være praktisk gennemførligt, hvis de enkelte stater reserverede personel, der ville være til rådighed for FN, når styrken skulle træde i funktion.

Under henvisning til de erfaringer, der var indvundet gennem UNEF's virksomhed, gav minister for udenrigsøkonomi J. O. Krag i sin tale under generaldebatten den 25. september 1958 udtryk for tro på, at mere permanente ordninger med hensyn til en væbnet FN-styrke i en fremtidig krisesituation ville kunne have gunstig virkning, nemlig at skabe ro og vinde tid, så at FN ville kunne overveje og eventuelt iværksætte forholdsregler, som ville kunne fjerne eller dog formindske årsagerne til krisen. Den danske regering ville finde det ønskeligt, om generalforsamlingen bemyndigede FN's generalsekretær til at foretage undersøgelse af teknisk natur og på grundlag heraf udarbejde de forslag, undersøgelsen måtte give anledning til. Efter dansk opfattelse burde sådanne forslag hvile på princippet om frivillighed (bilag 211).

Ligeledes på FN's 13. generalforsamling forelagde generalsekretær Dag Hammarskjöld i oktober 1958 en rapport om de erfaringer, der kunne udledes af UNEF-

styrkens oprettelse og virksomhed. Han opstillede her en række vejledende principper for lignende fremtidige arrangementer, men formentlig af hensyn til Sovjetunionens holdning forelagde han rapporten med den bemærkning, at der ikke for øjeblikket var anledning for generalforsamlingen til at foretage videre i sagen. Samtidig lod han dog forstå, at han håbede, at rapporten kunne danne grundlag for fortsat diskussion.

I en skrivelse af 12. juni 1959 til udenrigsministeren spurgte generalsekretæren, om den danske regering i sin militære planlægning tog muligheden for fremtidige ønsker om bistand til FN på grundlag af principperne i hans ovennævnte rapport i betragtning, eller om den danske regering måtte være villig hertil. Lignende henvendelser tilgik en række andre lande, herunder Norge, Sverige og Finland.

Efter at sagen havde været drøftet på det nordiske udenrigsministermøde i Reykjavik i begyndelsen af september 1959, blev FN-missionen i New York den 8. september 1959 instrueret om at meddele generalsekretæren, »at man ikke hidtil fra dansk side i det militære planlægningsarbejde havde sigtet specielt mod at kunne imødekomme eventuelle fremtidige ønsker om bistand til FN i form af militære styrker, men at man var rede til, når dette måtte være belejligt, at deltage i uformelle drøftelser af det pågældende spørgsmål.«

Generalsekretæren kom imidlertid ikke tilbage til spørgsmålet, som først på ny blev aktuelt ved omtale og forslag i pressen i forbindelse med påbegyndelsen af FN's aktion i Congo i sommeren 1960.

Få dage efter at den tidligere belgiske koloni Congo den 30. juni 1960 havde opnået selvstændighed, udbrød der alvorlige uroligheder, herunder mytteri inden for de væbnede styrker, hvilket medførte, at Belgien forstærkede sine derværende styrker. Congos præsident og premierminister anmodede FN om militær bistand til beskyttelse af landets uafhængighed, og den 14. juli vedtog Sikkerhedsrådet med 8 stemmer for og ingen imod, medens Frankrig, Kina og Storbritannien undlod at stemme, en resolution, hvori rådet bl. a. bemyndigede FN's generalsekretær til at tage de nødvendige skridt til – i samråd med den congolesiske regering – at yde denne regering sådan militær bistand, som måtte være nødvendig, indtil congolesiske sikkerhedsstyrker ved den congolesiske regerings bestræbelser og med teknisk bistand fra FN måtte være i stand til at udføre deres opgaver.

Resolutionen dannede sammen med 2 senere Sikkerhedsrådsresolutioner af 22. juli og 9. august s. å. grundlaget for oprettelsen af FN's Congo-styrke (ONUC = Organisation des Nations Unies de Congo).

Det udenrigspolitiske Nævn tog på sit møde den 8. august 1960 en redegørelse fra udenrigsminister J. O. Krag om Congo-situationen til efterretning. Fra dansk side tiltrådte man i første omgang, at 8 danske officerer, som i forvejen gjorde FN-tjeneste, overgik til frivillig tjeneste ved FN-styrken i Congo, ligesom et dansk militært lægehold blev stillet til styrkens disposition.

I de fire år, hvor der var knyttet dansk militært personel til ONUC, gjorde i alt godt 800 befalingsmænd og menige tjeneste ved denne FN-styrke. Det danske kon-

tingent bestod hovedsageligt af grupper af specialister, f. eks. sanitetspersonel, militærpoliti og flyteknikere.

☆

Efter at den svenske forsvarsminister i en tale i august 1960 havde meddelt, at regeringen havde pålagt den svenske forsvarschef at udarbejde forslag til oprettelse og uddannelse af en permanent svensk FN-beredskabsstyrke, blev spørgsmålet sat på dagsordenen for mødet mellem forsvarsministrene fra Danmark, Norge og Sverige i september 1960. Under de fortsatte nordiske forhandlinger om sagen – i hvilke også Finland fra 1963 tog del – indhentes der fra FN's sekretariat uformelt vejledende oplysninger om FN's ønskemål. De nordiske forhandlinger resulterede i, at der i 1963 opnåedes principiel enighed mellem den danske, den finske, den norske og den svenske regering om i hvert af de fire lande at oprette en særlig beredskabsstyrke, der kunne stilles til rådighed for FN med kort varsel.

Til gennemførelse af denne plan fremsatte forsvarsminister Victor Gram den 13. marts 1964 i folketinget følgende forslag:

»Folketinget giver sit samtykke til opstilling af en permanent dansk militær beredskabsstyrke og til, at denne styrke efter anmodning fra De forenede Nationer, og på grundlag af en vurdering af den almindelige situation, af regeringen kan stilles til rådighed for denne organisation med henblik på at bistå ved gennemførelsen af de af De forenede Nationer vedtagne fredsbevarende forholdsregler.«

I sin forelæggelsestale, der er optrykt som bilag 212, redegjorde Victor Gram bl. a. for, hvorledes det danske bidrag til den skandinaviske styrke forudsattes at skulle udgøre ca. 950 mand, der påregnedes tilvejebragt på frivillig basis.

Om forudsætningerne for afsendelsen af styrken udtalte forsvarsministeren:

»Det er imidlertid en forudsætning for at imødekomme anmodningen, at det efter en almindelig vurdering af de internationale forhold på det pågældende tidspunkt og den særlige baggrund for anmodningen findes forsvarligt og ønskeligt at afgive styrken til FN. I den konkrete situation vil naturligvis også hensynet til det danske forsvarsberedskab være af betydning.«

Under forslaget 2. behandling i folketinget den 30. april 1964 understregede udenrigsminister Per Hækkerup, at styrken ikke faldt ind under FN-pagtens kapitel VII og fortsatte:

»Den falder ind under den kategori, som virker i overensstemmelse med pagtens artikel (kapitel) VI, som indeholder en lang række bestemmelser om, hvad FN skal gøre, når konflikt truer. Den omfatter den del af aktiviteterne inden for pagtens artikel (kapitel) VI, som man har givet betegnelsen fredsbevarende aktioner. Det fremgår også klart af styrkens udrustning – men det kan den højtærede forsvarsminister bedre motivere – at den ikke kan påtage sig egentlige militære aktioner, men den er således udrustet, at den i opfyldelsen af sin fredsbevarende opgave har en rimelig chance for at forsvare sig selv, hvis den bliver udsat for angreb.«

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 124 stemmer, medens

O. Mathiasen (Socialistisk Folkeparti) tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

☆

Under folketingets 2. behandling den 30. april 1964 af forslaget om den permanente FN-beredskabsstyrke drøftedes også generalsekretær U Thant's anmodning af 17. s. m. om at stille et dansk militært kontingent på 1.000 mand samt 40 politifolk til rådighed for FN-styrken på Cypern.

Omkring årsskiftet 1963-64 havde modsætningerne mellem det græsk- og det tyrkisk-cypriotiske befolkningselement på Cypern nået et punkt, hvor der måtte næres stærk frygt for, at situationen ville blive alvorligt forværret, om der ikke udefra blev ydet bistand til roens genoprettelse. Efter at en britisk-amerikansk plan om at etablere en fredsbevarende styrke bestående af tropper fra NATO-lande*) (herunder Danmark) ikke havde kunnet realiseres på grund af den cypriotiske regerings modstand, forelagde Storbritannien sagen for FN's Sikkerhedsråd, der den 4. marts 1964 enstemmigt vedtog en resolution om oprettelse af en fredsbevarende styrke på Cypern (UNFICYP = United Nations Force in Cyprus) og om udnævnelse af en mæglingsmand.

I henhold til Sikkerhedsrådets resolution skulle det være styrkens opgave efter bedste evne at forhindre en genoptagelse af kampe på øen og, når nødvendigt, at bidrage til opretholdelse og retablering af lov og orden og til en tilbagevenden til normale forhold.

Den 2. maj 1964 blev Danmarks faste Mission ved FN instrueret om i besvarelse af generalsekretærens ovennævnte henvendelse af 17. april at overgive den som bilag 213 optrykte note, i hvilken den danske regering gav tilsagn om at søge den fremsatte anmodning imødekommet samt præciserede de forudsætninger, hvorunder tilsagnet blev givet.

Det danske militære kontingent til UNFICYP var oprindeligt på ca. 1.000 mand. I konsekvens af den finansielle**) situation gennemførtes i begyndelsen af 1966 en nedskæring i UNFICYP's styrketal, hvorved det danske kontingent reduceredes til ca. 650 mand. Denne reduktion stemte overens med den danske regerings ønske om ikke mindst af hensyn til opretholdelsen af det hjemlige beredskab at bringe de samlede danske afgivelser til FN's fredsbevarende aktioner ned på den størrelsesorden, der var forudsat ved folketingsbeslutningen af 30. april 1964.

I tiden siden maj 1964 har i alt godt 5.000 mand fra det danske forsvar gjort tjeneste ved FN-styrken på Cypern.

☆

*) Ved de aftaler, der muliggjorde Cyperns opnåelse af selvstændighed i 1959, garanterede de 3 NATO-medlemmer Storbritannien, Grækenland og Tyrkiet øens uafhængighed og territoriale integritet.

**) FN-styrken på Cypern finansieres gennem frivillige bidrag. Det ligger i øvrigt uden for nærværende fremstillings rammer at redegøre for, hvorledes meningsforskelle vedrørende metoderne for finansieringen af FN's fredsbevarende operationer – meningsforskelle, der har deres rod i de principielt forskellige opfattelser af kompetencefordelingen mellem Sikkerhedsrådet og generalforsamlingen – har medført, at f. eks. Sovjetunionen og andre Østbloklande har nægtet at yde bidrag til såvel UNEF's som ONUC's operationer, og at Frankrig ikke har villet betale til ONUC.

I sit indlæg den 9. december 1964 under generaldebatten på FN's 19. generalforsamling redegjorde udenrigsminister Per Hækkerup bl. a. for folketingsbeslutningen af 30. april s. å. om oprettelsen af en permanent, dansk militær FN-beredskabsstyrke (bilag 214).

Om det danske syn på anvendelsesmulighederne for fredsbevarende FN-styrker udtalte han:

»Under omtalen af disse problemer vil jeg gerne betone, at vi med fredsbevarende FN-styrker mener styrker, som dem, der er blevet anvendt i Congo, i Yemen, i Gaza, på Cypren og i andre dele af verden. Der er *ikke* tale om sådanne styrker, som omtales i pagtens kapitel VII vedrørende forholdsregler, som kan træffes af Sikkerhedsrådet mod en regerings vilje til opretholdelse eller genoprettelse af den internationale fred og sikkerhed. Den danske beredskabsstyrke er beregnet til indsættelse under aktioner, hvorom der er truffet beslutning i henhold til pagtens kapitel VI vedrørende fredelig bilæggelse af tvister. Dette indebærer, at det land, hvor styrken skal anvendes, i alle tilfælde må have accepteret FN-operationen og vor deltagelse deri.

.....
Danmark ville være blandt de første lande til at hilse det velkommen, såfremt FN's medlemsstater – først og fremmest de faste medlemmer af Sikkerhedsrådet – engang måtte opnå enighed om et fælles mål for verdenspolitikken, og såfremt de med henblik herpå ville forsyne FN med reel magt som forudsat i pagtens kapitel VII. I så fald ville vi i den internationale retshåndhævelses interesse være parate til at acceptere sådanne begrænsninger i vor internationale handelfrihed, som måtte være nødvendige. Indtil da må vi nøje os med den næstbedste løsning i betragtning af, at politik er det muliges kunst.«

✧

Det tilføjes, at danske officerer i et antal af i alt ca. 300 siden 1948 har gjort tjeneste som FN-observatører i Israel, Kashmir, Libanon og Yemen. Det samlede antal af dansk militært personel, der har været stillet til rådighed for FN, udgør nu ca. 17.000 mand.